СТИЛИЯН АНГЕЛОВ

ИНСОМНИЯ

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Стилиян Ангелов, автор, 2026
© Стилиян Ангелов, художник, фотограф, 2026
© Стилиян Ангелов, Габриела Цанева, корица, 2026
© Издателство gabriell-e-lit, 2026
ISBN 978-619-7832-11-2

СТИЛИЯН АНГЕЛОВ

ИНСОМНИЯ

Издателство

gabriell - e - lit

София, 2026

ПРЕДИСЛОВИЕ НА АВТОРА

„Инсомния“ е вътрешно себеопознаване и експресивен емоционален глас на онези, които не се страхуват да чувстват в цялостния смисъл на думата.

Това е книга за дълбока разруха и красотата, която се ражда в нея, за тялото като рана, за душата като пространство на постоянен катарзис.

Текстовете преминават през теми като изолация, любовта като обреченост, самота, вяра, смисленост и житейски разсъждения на фона на тихите изповядвания на онеправдания както и силно желание за вътрешно пречистване.

Образите са наситени, телесни и космически едновременно луна, прах, вода, дим, сенки, тишина. Поезията звучи като музика без инструментал – чиста, оголена, болезнено лична.

„Инсомния“ не търси масов читател, онези, които се разпознават в тъмното, които носят раните си тихо и които вярват, че думите могат да бъдат форма на спасение. Това е поезия, която не утешава тя назовава.

И точно в това се крие нейната сила.

ЧАСТ ПЪРВА

Смутен блус

Омърсено, умъдрено – сърцето боли повярвай, само ако знаех навреме… Хиляди забити игли – чак до костта. Проливам хиляди литри кръв и тази вечер.

Сутринта ми се вижда сякаш съм на тежки барбитурати.

Тъмно време. Тежък пушач. Късно лято. Трудни размисли.

Чаша джин. Ухание на виолетови рози, левитация и мирен покой в престоялите кътчета на умът ми.

Днес е черен ден. Ние сме неясни сенки.
Аз – сбъркан персонаж в лека категория.
Искам да избягам.
Само за секунди от вечността.

Защо тичаме към онези, от които бягаме?

Безнадеждността обикаля скитнически в мен. Тя е целостта на съвкупността на цялото ми човешко съществуване.

Не принадлежа на никого.
Не зная дали принадлежа дори на себе си.
Бледнея.
Много бледнея.
Боже, защо се чувствам така?

Не искам да се обезценя.

Празни очи – смутен блус.
Бягство чувства се меланхолично.

Седя на кея, чакайки морето да ме отнесе.
Там, където покоя има най-висока стойност.

Нова революция. Тежка съдба.
Аз съм тази нетипична мелодия –
нереалистична поезия.

Любовта е огледален свят, в който можеш
да изгубиш и собственото си отражение.

Цялата ми кожа –
измазана с тонове смазваща мелодрама.

Аз съм съпричастна перспектива.
Приятен непознат.

Небето ме гледа сякаш съм историческа проза
или начинаеща драматургия.
Тишината на градските приглушени
изповядвания –
имат вкус на ръждясал убиващ меч.

Всеки дъх –
разписка за оцеляване.
Всяка дума –
олицетворение на хаоса в улица без изход.

Цигарите –
съвършен заместител на целувките.

Ретроградни разсъждения в малките часове
на вътрешното ми себепознание.

Оставям част от себе си
във всеки издълбан белег от съдбата.

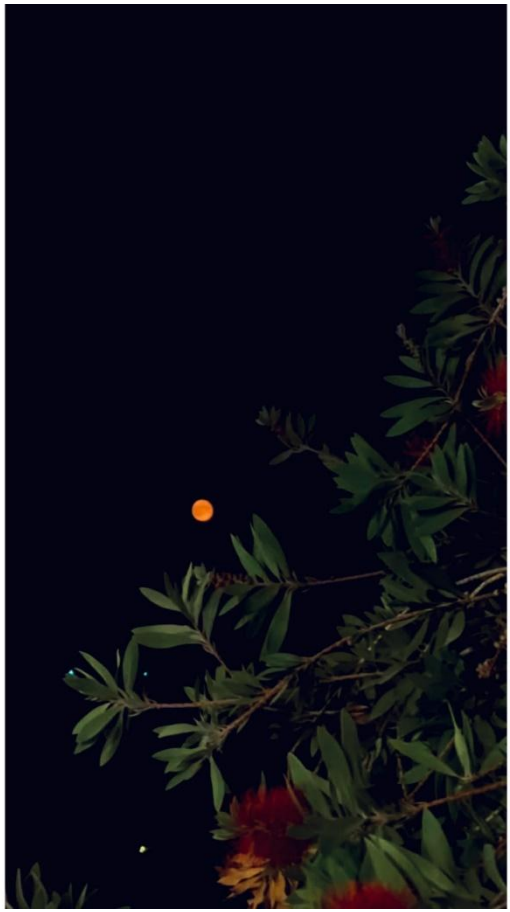
Не спирам да правя интроспекция –
съпротива срещу всичко,
усещам го сякаш се разпадам,
разпръсквайки пепел върху нещо нелогично
и несъществуващо.

Изпочупени хоризонти. Недовършени мостове.

Бягство от мълчание.
Недоверчива сутрин. Прелъстяваща вечер.

Луната

Луната знае какво е агония, за това тя свети толкова съвършено в мрака. Поглъща цялото небе, отново е все толкова ненаситна.

Сълзите ми галят всяко късче от сърцето ми, душата ми, тялото ми, което е история, цяла римска империя.

Само ти можеше да ме чуеш в приглушената вечер. И износеният грамофон вече няма да може да ми помогне.

Защото аз се обезличавам. Обезличавам се така, както само Луната би ме разбрала, но тя е заета да оголва тялото ми в небесно сияние.

Кръвта изписва страници дълбока и непризнателна поезия.

Болнав съм, но ти знаеш, защо.
Музиката ме влачи към теб.
Цигулки. Флейти. Пияно и ангелски вокали.

Убий ме, преди да загубя себе си.
Убий ме, преди отново да се върна там,
където раните лютят най-изгарящо
чак до морфинова резистентност .

Някои цветя не успяват да дочакат пролетта.
Някои цветя не успяват да видят слънцето.
Някои цветя са доволни да изживеят живота си
в тихо стенание.

Да бъдат погълнати от цигарен дим.
Удавени във водопади от безнадеждност.

От изгрев до залез. От залез до залез.

Все по-далеч. Все по-далеч.

Пагубно е да бъда отново тук,
в мъртвешката тишина.
Но не познавам по-съвършена материя
от безлюдната утопия.

Молитва

Къде си, мой вечен Ангеле?
Къде се скиташ –
над път трънлив, с окови тежки?
Моя убиваща самота. Моя вечна скръб.

Като Вавилон гасна.
И като сърце ранимо ругая, крехко и свитичко.
Корона – цялата в бодли.
Ръце – целите в рани.

Скитническа душа –
щедра като благосклонен селянин.

Сълзите ми припокриват цяла
Антарктида,
но навярно са горещи и изпепеляващи като Ад.

Ще викам с душата си вековна.
И от плътта ми ще се откажа.
Ще бъда роза, увековечена в Книгоразделител.

Ела по-близо към мен, свят жесток –
да ти завещая малко любовна молитва,
с която всички самаряни да се молят
в бездушните дни.

Крехка.
Дълготрайна.
Свята тъга.
преплитайки миналото и бъдещето
в изкупление и наказание.

Всеотдайно море,
на което гледам като спасител небесен.

Ще бъде ли щедър към човешката мъка?
Да възвърне малко надежда
и да се припознае точно като антидот?

Аз избирам съдбата си на мъченик.
Ще извървя този болезнено-кървящ път.

Да бъде, и пребъде човешката всеотдайност, и човешката емпатия най-познатото чувство. И обещавам, мой небесен ангеле, че рано или късно, раят ще настъпи на земята. И цветята отново ще се чувстват съхранени.

Свръхчувствителност

Вървя по пътеката, виждаш ли ме сега Свръхчувствителност. Свръхчувствителност.

Чувам цигулки, чувам целувки. Изкуство е да те жадувам. Изкуство е да те обичам, да съществувам, живеейки да те имам. Да мразя да те нямам.

Казвах повече с мълчанието си, отколкото с думи и разговори за новото утро, което настъпва вселенски, духовито.

Сънувах безцветен живопис , това беше ти.

Наричаше ме отрова, а можех да умра за теб.
Плачещи златни сълзи. Отровен бръшлян.

Сирените викат под водата, изповядват се –
точно както аз пред Иисус.

Страданието ли е моят нов наркотик? Ами ако го няма ще бъда ли в абстиненция ?

Вълните напомнят на тази проклета надежда, която се разбива в скалите. Надеждата да бъда отново цял.
Пред разрухата.
Пред бунта.
Пред хаоса.

Умът ми е спасение за удавник.
Черни рози,
черни облаци,
черен дъжд,

черни градини.
душата ми се разкъсва – от тук до Венера.

Безсънието е моето наказание, моята най-сладка инсомния. Стимулира ме да бъда съвкупност от цялата нощ но аз пак бих предпочел да бъда твой.

Искам да ме назоваваш с моето име, а аз с твоето.
Усетих шамара ти
като най-съблазнителната целувка.
Цигарите умеят да флиртуват с мен,
така както само ти умееше.

Литри уиски и малко хапчета щастие.
Дай ми всичко, от което се нуждая –
повярвай ми, не е много.

Искам да се върна отново в Glastonbury. Ти ме нарани – но зная, че така се усеща истинската любов. Аз съм ангажимента ти за цялата нощ. Аз съм ангажимента ти за цялото десетилетие.

Аз съм цяла историческа проза.
Раят е тук, на земята, заради теб, любов моя.

Светлините на рампата омагьосват целият ми силует. Цялата ми същност ще бъда загадъчен за теб.

Купих полунощ.
Резервирах младостта.
Свята духовна извисеност.
Сълзи, намазани върху филия хляб.

Ако имах девственост щях да я дам на теб.

Холивудски садкор

Всички красиви звезди ги завещах на теб.

Аз горях на клада толкова тихо и спокойно, докато плътта ми се размирише на сладостта от любовта.

Всички кратки часове ги пропилях с теб. Вечерта стана моят ден, докато те чаках
да захапеш всяка част от мен толкова силно, че да останат неразградени белези.

Върни се и продължи този апокалипсис, който и без това започна, все едно е на сън.

Талантът ми е в това да се провалям.
Талантът ми е в това да страдам.
Талантът ми е в това да те обичам. Талантът ми е в това да ти се моля, все едно си светец.

Убий ме.
Обичай ме.
Удари ме.
Скъсай ме.
Излей душата ми
в дълбините на студеното езеро.

Сълзите ми са тези спомени.
Толкова съм нещастно-щастлив.
Аз не съм нещо банално, но ти ме караш да се чувствам сякаш съм нещо елементарно.

Електрическа китара.
Мътна поезия.

Тих блус.
Смъртен рок.
Алкохолни куршуми.
Хубав секс и твърде голяма свръхдоза усещане.

Съдбата е моят небесен спасител.
Тя се явява в хор на ангели
бездна, която ще ме изплюе,
и целият ще съм лепкав в желатин.

Аз, навярно, съм пропилян любовен поетичен ред без нито капка смисъл, но ми се живее в Холивудски садкор.

Самота сред блясък.
Тежка и символична симфония. И едно момче,
обречено на наивност и грях.

Неонова светлина върху празна сцена.
Горящо сърце, изоставено на пътя.
Тъма и рефрен.

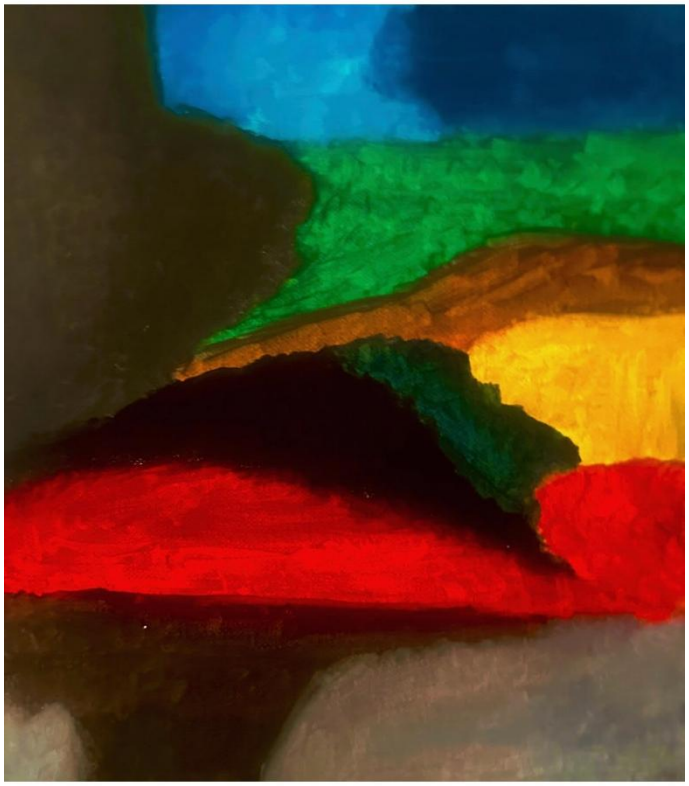
Сянка, която ме отхвърля.
Светлина, която ме поглъща.
Нова революция – кървави следи.

Умирам съвършено. Раждам се епично.

Всички са леден купол, а аз съм изгаряща жарава.

Къде мога да се скрия, когато вътрешното ми неспокойство ме влачи към теб?

Може би аз съм чудовището в цялата измазана с маслени бои и душевни издихания – картина.

Но, Боже, научи ме как да бъда безчувствен
лебед в свят, в който всички са лукаво глупави.

***

Студено е.
Луната вперила в мен бледите си останки.
И дали ще ме погали тъй нежно с нейните си длани?

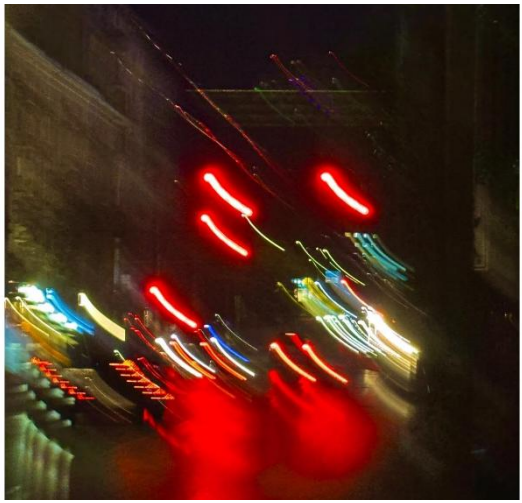

Оковите дрънчат и напомнят за затворник,
който е осъден несправедливо.

Аз съм потаен и тих,
като че ли първоначално просто виждаш езеро,
а отвъд това цял Нептун.

Виковете след мен ме гонят.
Чувам викове на изплашена жена,
но как да й помогна? Не зная.

Черно, Сиво, Бяло, Червено –
това са цветовете на мрака и мълчанието.
Но искам да бъда градина от цветя,
а не просто обикновен букет, купен от магазина.

Шепнещи любовни разкази в леко готик стил.
Кристални звезди – разпадайки се.
Целувки, изгарящи кожата.
Мирише ми на люляк.
Въпреки че е още идва Февруари.

Стоя като вековна статуя,
почваща да се разрушава от времето.

Напразни мечти и надежди, като нещастно малко дете, изоставено от живота с неясна съдба.

Скръбта може да убива.
Тя е зависимост, от която трудно
можеш да излезеш.
Отчаяно търсеща любов
над горещия ламаринен покрив.

Нищо не намирам… Ненадейно е.
Безследно изчезна
моята същност и сега съм просто едно
сиво небесно тяло без никакво значение.

А красиво беше, когато слънцето обикаляше
като скитник в моята душа.

Последна минутка на болка и страст.
Изморих се.
Нищо не усещам. Освен горчивина.

Нека бъде проза.
Нека бъде вечна песен.
Нека бъде пиеса.
Но никога да не бъде просто сцена
кратка и мразовита

Животът не е сцена, а по-скоро подгряваща група на голям концерт.

Потъвам в огледалото,
то е нова вселена, вечна и свята.
Огледалото е безсилник на времето.

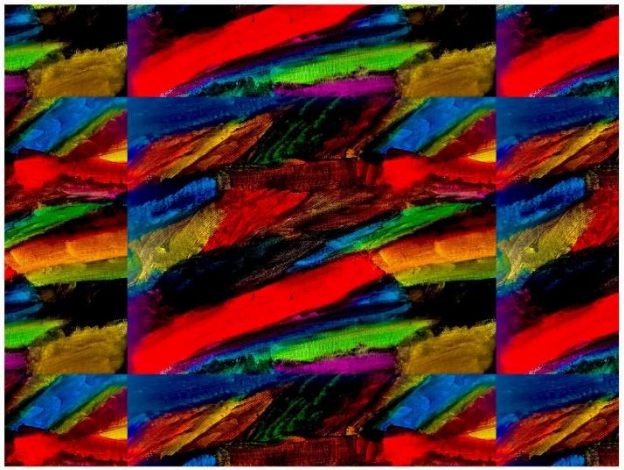
Разхвърляни дрехи в стаята –
прилича на бунтовнически лагер,
но това е ясното отражение на ума.

Красиво Следствие

Фонтаните пресъхнаха, а сълзите привършиха.

Безчувствието тлъстее като огромно недохранено дърво, което бърза да запази жизнените си функции.

Единственото, което може да ме съживи след дълга и уморителна кома са тези случайни чувства на красиво следствие след кошмарната епоха.

18:18

Мърморещи вълни
На кея в Санта Моника.
Разбити сърца, умиращи бавно.
Сълзи, рикоширащи върху пространството
с нечута изповед.

Аз падам в калта и не мога да се изчистя.
Просто се чувствам като мъртвец разхождащ се в празнота и ми се ще да съм облаче, макар и разкъсано както е душата ми.

Времето
е просто относително понятие,
то не значи нищо!
Не значи нищо! Не лекува –
действа като временно болкообезболяващо.

В ума ми е мъгла,
която те удушава като бесило.

Не зная защо съм тук.
мисля си че съм толкова непотребен.

Хората са жестоки –
душата им миришеща на мърша.
Никой не ме е наранявал толкова,
колкото глупав нисък гигант.

Но все някъде в тези изхабени души,
трябва да се намира вселена,
в която безкрайността е просто любов.

Всичко тръгна от стая 155

Аз съм в стая 155 между стаята на Ада и Рая. Крия се от гиганта, който ще иска кръвта ми за да може да съществува вечно в просветление и отчаяние.

Чувам стъпките и проглушените звуци на настъпващата есен. Само така се ориентирам в коя част на годината се намирам.

Прегръщам океана, и той ме влачи под портите на някакво ново измерение, което е скрито от човечеството.

Сълзите ми ми служат за антидот от предполагаема смърт.

Живея в нещо между
готически творец с елементи на ар деко по този начин се намества и съзнанието, и душата ми в постоянна война с моето съществуване .

Небето се отваря виждам го в очите на Бога, който разказва за не святата и за не изкуствената, а само и единствено за неприкритата и истинската любов, която изглежда плашещо красиво – с душа на непризнат войн.
Ръцете ми изстиват. усещам ги. виждам ги. как се превръщат в лед. а след това ще замръзне и сърцето ми.

Ще стана една статуя с рога на дявол, но с очи на бог.

В Нощта

Разпадам се. Стъклена пътека, моята гробница се ражда, моята душа си отива, моите сълзи пишат поеми.

Разказват за тъмнината, която прилича на светлина. Отчаяно търся лек, но неуспешно загубвам се в изоставен параклис .

Пея на вековните икони , те като чели танцуват заедно с мен в бродещата зимна приказка в 1:35 през нощта.

Със сила живея, с отчаяние се боря, за любовни трепети се моля.

Чуваш ли ме, боже? Усещаш ли сърцето ми как тупти в ритъм с нощта?

Бледо синкаво е небето.
Луната плаче – тя е моето небесно огледало.

Целува ме някоя душа, обикаля около мен, вперила очите си, усещам само изгарящите й въздишки, които пропукват ледове.

Гасне свещта, остава само пушекът, който се изпарява в нечута изповедалня.

Совите навънка мърморят на нощта, отеквам в нечие езеро.

Разхождам се –
цигарата застана на устните ми,
все едно се сношава с тъгата ми.

Вечно поетично, вечно меланхолично, вечно сексапилно.

Ако можех да бъда небе, но съм просто пресъхнало езеро, скръб и сълзи на брега на нечие препълнено от нищета сърце.

Черна красота е нощта.
Тя е оръжие тъмнината служи за ориентир за изгубените души.

Целувки, предизвикващи апокалипсис.
Разкъсани страници, хвърлени в морето потъвайки надолу към последният си нов дом.

На тези страници пише стотици любовни чувства но на кой му пука, като вече се намират на дъното на нечии безсмъртен убиец.

Любовник

Аз наистина те обичах.
Говорих с теб на най-дълбокият възможен език.
И се опитвах да бъда твоето вкъщи.
Но бях просто любовник, измазана любов.

сърцето ми скърца.
Нож реже душата ми.
Умирам от разруха.
Пепел навсякъде.
Толкова е объркано.
Толкова е нереалистично. Толкова е греховно.

Сълзите ми бяха ли твоите поеми за нощта?
Устните ми бяха ли твоето успокоение
и разнообразие?
Тялото ми беше ли твоята религия?

Пуша цигарата си и си тръгвам този път завинаги.

Сатенени ризи, копринени панталони, диамантени пръстени и златни колиета измазани с моята кръв, измазани с моите напразни въздишки и нечути молитви.

Стоя на прага
и се чудя дали ще ме поеме нощта така както сутринта.

Може би бях просто обикновен любовник.
Може би бях размазани огледални целувки.
Може би бях всичко.
Може би бях нищо.

Може би бях гореща жарава или студена Антарктида.

Всичко ти казах.
Всичко, всичко, всичко, всичко!

Но сега съм сезон пиша го дъждовен и мрачен.

И болест съм, пиша го –
депресия и антидепресанти.

Филм съм черно бял от средата на 50-те.

И музика съм но тук ще замълча.
И книгата няма да ти намекна каква е.

Всичко потуши. Нищичко не оцени.

Никога няма да се намеря,
никога няма да те намеря.

Кафяво и зелено.
Плътно и тънко.
Крехко и още по-крехко.
Роза и лале.
Роман и драма.
Инди поп и Инди рок.
Време и безвремие.
Всичко и нищо.
Сълза и смях.
Инфаркт и безчувственост.
Правене на любов и просто секс.

Сахара

Душата гори като неизпушена цигара
на мъртвец.

Призовавам те, призрак от отвъдното.

Сълзите като лепило, залепват спомени, незаменими от съдбата седейки на нощното ми шкафче.

Скитаща сянка –
тя припокрива Атлантическия океан,
припознали се в Господното олицетворение

Вечни Залези.
Неизречени истини. И неказано „обичам те“ ме делят от това да се загубя в Сахара и да умра от жажда за любов.

Но аз ти вярвам толкова доверчиво, и зная толкова пагубно, че ще те загубя. Луната ме наблюдава, сякаш й дължа елементарно извинение.

Всичко е така неподредено.
Съмнителна старост.
Нарисувана скица.
Яростна жена.
Молитва написана с мастило от болка.

Бих ти подарил безсънието си.

Нощта ми казваше, че ме обича но винаги след полунощ.

Близък кадър.
Пропукани ледове. Фатален край –
мозъчен кръвоизлив.
Тишина, която мирише на обгорели думи.

Отивам в кафенето на обречените души.

Там ще бъда пълен със саркастичност, криейки до съвършенство моята уязвимост.

Любовта ни беше със изтекъл срок на годност знаеше го, докато загасяше цигара си в езика ми.

Ще се срещнем на страшния съд вярвай ми. Вярвай ми. Девически ми вярвай.

Натискам всички клавиши на пияното но черните се чуват най-контрастно.

в съзнанието.

Синьо

Недовършена мисъл – това съм аз.
Непрочетено писмо.
Дълъг и спокоен морски пейзаж.
Потънали очи, говорещи без лъжи.
Нощни светлини. Губеща се тъмнина.
погълваща светлина във късните часове.

Хвани ме
и целувай нежните ми въздишки, които ще те стоплят, когато спреш да ме обичаш.

не казана дума съм, зная.
Но и сърце ранимо съм.
До съвършенство съм чувствителен –
само пианист може да го опише.

Питам се… кой ще ме яде във счупена чиния?
Въобще някой ще посмее ли?
Някой ще види ли, ще забележи ли?
Ще разбере ли?
и ще бъде ли благосклонен?

Кажи ми къде греша?

Смазан телевизор и скъсани тапети.
Изпито уиски.
Лек полъх разведрявайки тъгата ми.

Къде да отида?
Къде да се скрия?
Къде да бъда просто Синьо
във безцветният мрак?

Призована изповед

Тъжно момче съм, защото понякога се чувствам сякаш съм тъжна порода очи- Големи, тлъстеещи, плачещи очи. Големи езотерични полунощи.

Saint Laurent и Dior зная,че съм до съвършенство уязвим и привличащ.

Привлекателност над Рим, скрита под гъстотата на любовта. там, където се усеща твърде силно, за да съществувам в изкупление.

Желания над огнената стрелба-погрешно улучена душа.
Целувки, които омагьосат и самодивите затова се усеща толкова греховно.

Две тела, които разтърсват земята из основи. Апокалипсис по жанровете на Хичкок и София Копола.

Желая да ме имаш пак.
ще понеса кръста си вървейки към Голгота.
Ще бъда изгорен на клада като Жана д'Арк в Руан. Ще понеса и меча на кървящото сърце.

Стара и свята.
Млада и греховна.
Истинност над лъжата. Любовта над правилата.

Сълзи като антидот.
Сълзи като притча.
Сълзи като мъст.
Сълзи като чистота.

Сълзи като вековна библиотечна книга.

Хор от ангели.
Отварящ се рай.
Препълнени любовни писма на дъното на Черно море.

Чуй ме в този параклис- пея за святостта, която се усеща толкова силно и смазващо, като отровен барут.

Картина на Моне-
хоризонтално сме само аз и ти. Вертикално, привличащ се морски пагубен корабен хаос.

Цигари, размазващи съвкупността на времето.
Басът в свършената тишина. силен рокендрол, преобръщайки цялата готическа история.

Малко късно парти, сряда вечер. препълнена чаша бяло вино. Призована изповед.

Това е всичко, което усещам в дълбините на започната игра на тъмно.

Духовнически бунт.
Предвечност между днес и утрешната шепот.

Стая, пълна с танцова треска.
Задимени мисли.
Счупени мостове. Изрисувани тухлени стени.

Рубини. диаманти.
Златни, съдбоносни ухапвания.

Искам да ме прочетеш страстно. изразително.

като еротичен роман
Нищо повече

Ще виждаш ли красотата в мен, когато не е във външността ми, а във същността ми?

Когато думите се чуват, чувстват и живеят в някоя френска симфония.

Хвани ме силно.
Нежно ме целувай. Нежно ме докосвай.

Ти си тази бутилка шампанско, която ме кара да нямам задръжки.

Искам да се загубя в очите ти и да се намирам в разговорите ни.

Всички ме смятат за тъп и наивен, но как да им кажа, че обичам жилото на пчелата. Сладкият лепкав вкус на меда.

Запали ме, моля те… Запали ме… Без никога да ме гасиш.
Без никога да си го помисляш. Без никога да ме удавиш.

Във сълзи.
Във горчивина.
Във мрак.
Във тежка и тъжна песен. Във нечия недовършена скица.

Целунат от нощта.

Ела по-близо до мен и ми завещай всичко, което съществува. Защото аз вече го направих.
Аз съм ангел, който търси своя рай.

нищо повече.

Мога да накарам цялото небе да говори.
Мога да накарам цялата земя да се тресе.
Да накарам всички дървета да плачат, пускайки смола.

Да направя цветя вечни във вечността.
Да помоля Бог да ти каже, че наистина те обичам.

Да помоля огледалото за малко милост.
Да победя времето и да го закопчая със белезници, все едно е нещо незаконно и болезнено.

А макар не е…?

Рисувай върху голото ми тяло. Задими цялата стая със цигарен дим,
искам да стискам дискретно със зъби устните ти. Да усещам топлия ти мек дъх.

Аз се прераждам!
Иска ми се да го вярвам. Иска ми се да бъде така. Иска ми се да е нещо.

Аз зная, че е много повече от това.
Много повече от нещо. И много по-малко от нищо.

Имам нуждата да усещам човек като църква, в която се изповядвам и се чувствам в безопасност и уязвим.

Нищо повече. Нищо повече.
Ще ме запознаеш ли с тишината на сърцето?
Офелия

Реката те носи, така както би могла да поема само чистотата на вътрешният вой.
Пепелта от сълзи рисува цялата страница на лунният повой.
Вените направо пропукват цялата тази болка истински водопаден остров.

Любовта е обречена.
Любовта е мъст за новородена последна, студена война, която умело води към разрушителна душевност.

Небето отново те призовава.
Но не мога да те деля отново.

Студено е. Кожата ти е хиляди мъгливи кътчета зима.
Май е октомври.
Октомври е инсомния.
Водорасли като окови.
Картина като божество от някое друго измерение.

Венеца на тъгата е корона за изгубените.
Но светостта никога няма да бъде просто удавник.

Ти си сребърна тишина, сълзовидна светлина.
Призовавам те пред водният портал на онеправданите.

Сълзите, щипят изтезавайки тези полумесечни белези.
Уязвимостта е бездиханна.
Мога да помириша восъчния Сатурн чак до Андромеда.
Може би там ще мога да те срещна за една последна сонета.

Платинени стенания, преплувам вкопчените образи.
Ние сме крехки стъбла, рядка порода бели кучета.
Луната се разлива, става апокалиптично.

Заключи ме във вехт саван, където времето и пространството са толкова значими колкото и изминали герой на недовършена пиеса.

Ретроспекция на удивление.
Сурови камшици на съдбата.
Неразбрано сърце.
Вече те разбирам, ти си цялото огледало на човечност под формата на крехко стъбло.

Губя се в свят на тихи изповядвания.
В свят на всевишна борба.

Искам да се издигна до метаморфоза.

Но винаги ще назовавам само теб , в дълбоките дълбини на тихите мраморни води и във сърцето на чистотата на божествената същност Офелия.

ЧАСТ ВТОРА

Звезден Прах

Доверявам ти се,
толкова наивно и смело.

Съществувам в
сумрачните часове на
съзвездието Орион.

Облян от звезден прах.
Облян от мълчаливи мечти.
Облян от поглед към безкрая.

Погубен в своята
страст и в тон без тонен.
Чужденец в своят ум и тяло.

Летя над вечността
като рикошираща стрела
пробождайки цялата
разпадаща се кожа
в чувство на самоунищожение.

И с всяко разрушено дихание
отново зная, че съм жив.

Обратно по часовниковата стрелка,
отново под пепелта.
Под страха.
Под това налудничаво усещане за любов,
макар и частично мъртъв.

Крещя към хоризонта.

Виковете ми разлюляват
цялата планета,
това е Великото чилийско земетресение.

Нуждая се от антидот
който ще притъпи цялата
тази вътрешна разруха.

Аз съм нежността на боговете
и гнева на най-ужасяващият демон.

Но макар и в тъмнината
се чувствам свещен.

Запалена свещ в църква.
Молитва разпята в хор.
Мирис на тамян и пчелен восък.

Искам да бъда погълнат от
чистота а не просто обвит в пръст.

Край без финал.
Начало без продължителност.
Вяра без надеждност.

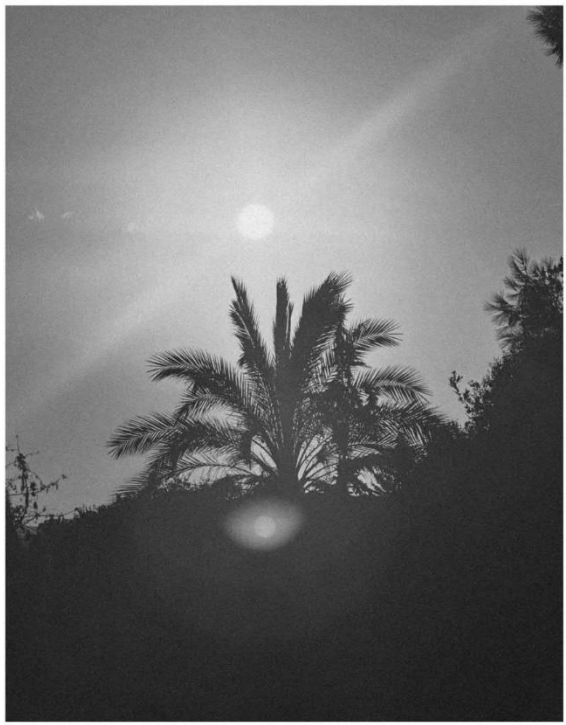
Сянка

Не те ли успокоява тишината?
Не те ли предразполага мракът?
Чудодейна е нощта.

Чувам единствено звука на натпролетник.

Виждам сенките,
които навярно ще покрият целия град.
Как ли се чувстват нощните птици –
като гарги на сутринта?

Виждам загубени души,
как обикалят сред мъглата
и плачейки рисуват.

Тази съвършена луна –
тя е врата към светлина,
сякаш е студена планета
или сняг през юни.

Аз падам в разцъфналите облаци
и гледам синьото небе.

Може би и аз някой ден
ще бъда просто една носеща се сянка,
която ще припокрива морета и океани.

Сълзите ми рикошират,
все едно че са заблуден куршум
в областта на сърцето,
и усещам едно такова леко,
погубващо чувство на вечна свобода.

А за мен свободата се състои
в цвете, което няма нужда
да се вкорени в земята,
за да продължи да живее.

Научи ме

С длан жестока.
И сърце – до живец разкървавено и ранимо.

Да те обикна сякаш си майско цвете.
Да те бленувам.
Да те чакам
както дете чака майка си да го хване за ръчичка.

Гледам те небето ме желае,
а земята ме засмуква.

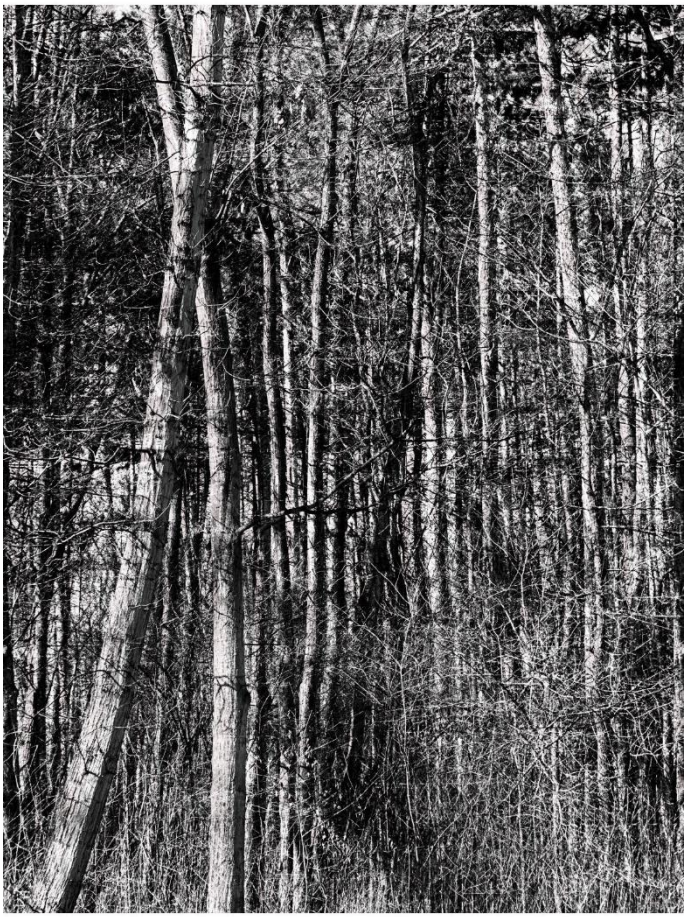
Никога не ме наказвай с мълчанието си,
което се усеща сякаш съм на скала,
която премазва всяка частица от мен.

Никога не ме нарицавай.
Обикни ме така, както аз те обикнах
като светото кръщение.

Опрости всичките ми греховни действия.
Изчисти ме.
До съвършенство ме изчисти
от слабостта и мъката.

Искам да се скрия в твоето съществуване.
Да бъда част от всичко.

Вкуси ме, сякаш съм сладостта
от другата страна на рая.
Изпий ме сякаш съм чаша бистра вода.

И ме научи
да бъда дърво в гола гора.

Научи ме да живея в простота.
Дай ми утеха,
дай ми милосърдие и мъдроста на вековете.

Моля се на всички църковни икони,
паля свещ, моля се единствено на студа,
който се е загнездил вътре в мен,
да изчезне и да няма помен,
че някога се е движел свободно в мен.

Ще успея ли да живея живота,
който ще ме излекува?
Ще успея ли да бъда отново цял,
след години борба?
Ще узная ли какво е истинската любов,
преди да издъхна в студени въздишки.

Черни Диаманти

Скитам кротко,
бездушно, овехтяло,
студено и точно.

Поглъщам всичко, което ми падне,
в опити да запазя жизнените си функции.

Белезите ми
отново излизат на повърхността,
изглежда скоро няма ясни показатели,
че ще избледнеят.

Устните нагарчат,
дробовете, сърцето,
кожата, сълзите,
ума.

всичко това
е в процес на бавно и
незабавно стареене.

Изпушени тонове цигари
като вкопчени малки ядра
които се разпръскват в опити
за малко душевен мир и тленност.

Опустошен съм ,
в плен на всевишен дисонанс.

Мистериозни вродени рефлекси,
обаятелна чувственост.

Черните диаманти олицетворяват цяла една нова историческа епилогия.
Изолация

Любя моята изолация,
каня я да бъде
моят нежен убиец.

Звездите
са моето упойващо вещество в нощта,
а през деня разчитам
единствено на прозореца в стаята ми
да помоли слънцето
да ме погледне
без да ме прозре,
а просто да ме погали въздушно.

Анализирам болката
и я превръщам в ново сетиво,
наричайки го
„глупаво чудовище,
което си вярва твърде много“.

А аз съм ,
толкова призрачно красив
сам-самичък
с ленените чаршафи,
които измачквам,
докато изпитвам силен оргазъм
и от устните ми се стича сироп с вкус на ванилия,
премесен с лек загар на сълзи.

Най-верният ми приятел за момента се оказаха цигарите,
които съвсем навярно
и умишлено пуша

буквално една след друга.

Докато нощта толкова много
се взира в голотата ми,
все едно ще намери логично обяснение
за тази скръб, която създава човечеството.

Безсънието се превърна
в моя безценна поезия,
а сълзите ми –
в най-прозрачната и чиста фотосинтеза,
от която храня дърветата.

Чувствам се меланхолично-секси,
вече знам как се чувстват сирените,
но се разяждам от желания
за прелъстяване на надежда
и безстрашна и упорита топлина.

Защото усещам как погледът ми
със силен шепот крещи
и назовава само теб,
но съзнанието ми ме засипва и ме спъва,
кара ме да се чувствам глупаво.

Но ако наистина изглеждах глупаво,
защо тогава
от дланите ми се раждат истински, реални рози,
в които няма абсолютно никакви следи
за евентуално съществуване на бодли.

Музеят на изгубените тела

Сенки,
не помнейки формата си.

Души,
заключени в прахолясало огледало.

Телесни белези,
показани на витрина –
като експонат
на дълбоките житейски травми.

Черен водопад
помита цялата нищета.

Всичко,
което е оковано в думи,
е подгизнало.

Хиляди писма
ще останат непрочетени.

Луната се разлива –
ковчезите попиват
от нейната енергия.

Сърце, очи, кости,
вени, ребра, длани, устни
цялата съвкупност
от физическите елементи
е храм
на духовните,
многозначни проповядвания,
които орязват

всичките закони
на вселенските сили.

Кожата ухае
на изгорял слънчоглед.
Трептения и кръвопоток
в цялата същност.

Състава борба
на великите жребци.

Пулсът ми
можеш да го усетиш
чак до Женева.

Аз продължавам
да терзая към безната.

Шамари на катарзис.
Шамари на греховното пространство.

Втърдявам се
и се разтичам като смола
в процес на полимеризация.

Картина,
нарисувана от поточе.

Разяждаща апокрифа.

Горя,
все едно съм на клада в Прованс –
но тази обсебваща участ
ме призова
да отпия
от питието на мъчениците.

Танцова Треска

Танцуваме под звездите.
Явно и двамата имаме Танцова треска.

Чувам отчаянието как ме зове,
със смъртен вик.

Покрусен съм , любов моя.
Покрусен, като черупка смазана от реалността.

Но танцувам бягайки
над водата,
под дявола.

Готов съм
да победя това зло завинаги
и повече никога да не виждам злото в очите ти.

Властта не е за всеки.

Как ми се щеше да има лесна свобода,
но тя не съществува,
не и в този свят
прикован от нарцисизъм.

Тези плътски желанията те докараха до
истинска абстиненция.

Може би и затова вече чуствам кожата ти
толкова отровна.

И ти си част от тази глутница,
която търси само плътски удоволствия
и лъже, че обича, а не умее.

Защото болнавостта на сърцето не се лекува.

Няма антибиотици.

Кълна се,
че ще скъсам този възел,
който е завързан между нас,
и ще танцувам
докато не издъхна от изтощение.

Голям изход

Кънтри музика в саундтрак,
разлято уиски на пода.

Мокри сънища, обладаващи мисли, преплетени в съзнанието.

Целият град е наш,
обичам налудничавостта,
която ти дава несигурната свобода.

Несъществуващи цветни нюанси
в притъмнена неонова картина.

Зъбни отпечатъци
по върховете на
кокаиновият шик.

Животът се превърна в сурова действителност,
която ме изморява до желание
за преждевременна смърт.

Дай ми хладно оръжие, за да застрелям цялата тежест в сърцето си.

Ще мога ли да се пречистя
от всичко това, което ме сразi до изпепеляване?

Есенен студен полъх,
запечатвайки риданията на лицето,
целият треперя от обезличаване.

Никога няма да бъда единен с принизяването.

Търся помощта на обезверените сови,
които да изтегнат унинието за покривало
на небето.

Чуй ме!
Изгуби ме в най-суровия хард рок.

Цигарен дим

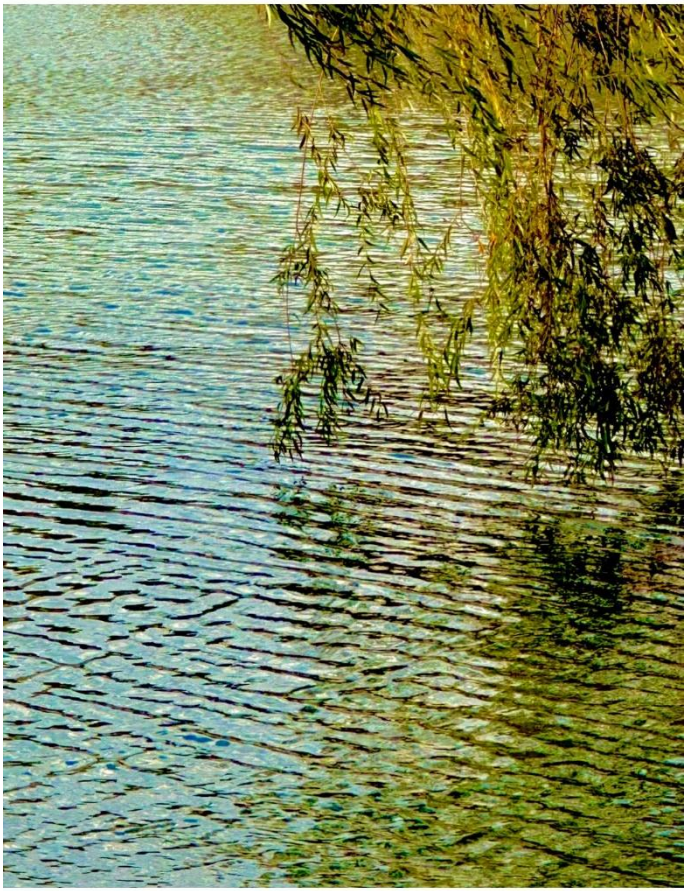
Погълващата завеса от цигарен дим съблазнява всяко кътче от душевността на неразбраните герои в тежък мелодраматичен роман.

Казвайки нищо, но олицетворявайки всяко едно състояние на емоционалният катарзис.

Скрит в безграничната любов на майката природа, която дава животоспасяващи похвати за изгубилите се в живота.

Някъде, без път и без посока, знаейки единствено естествените си корени.

Преплетени в ежегодния фестивал за вътрешно себеопознаване и себеусещане, затруднявайки и най-великите сегашни и минали философи.

Състояние на ума.
Състояние на хипноза.
Състояние на индиго.
Състояние на вековно неразбирателство.

Война

Куршуми напред, оръжия назад.
Цяло ято гладни
политически таласъми –
нова неизбежна война.

Кръв навсякъде,
можеш ли да преброиш
колко са изгубените животи
на фронта за минути
от времевата линия.

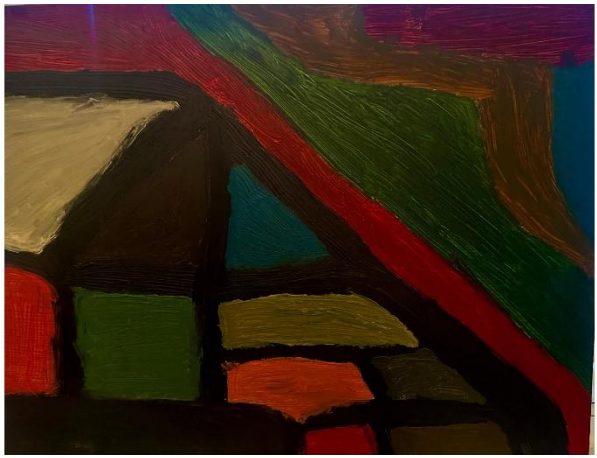
О-о-о Боже!

Армията повежда,
в интереса на най-елементарните
частици на човешката същност.

Политици, можете ли да
видите всички тези
млади безжизнени тела?

И земята вече трудно поема плътта
тя изнемогва до краен предел.

Бездънен ужас…

мога да усетя всички тези изстрели,
да чуя всички тези викове,
да видя всички тези ранени фрагменти от
душата.

Не искам да бъда част
от тази жестокост
която света така тягостно натяга.

Обзалагам се, че няма да издържите и частица от
секундата на студеното поле.

Най-красивите цветя
се накърниха от пошлостта
и озлоблението на малките „големи“
чудовищата в скъпи костюми.

Обезкуражена гибел.
Стъклени зеници.
Яростни ридания и тих уплах.

Премеждия между сянката на обесърчените.
Премеждия между личността.

Войниците се превърнаха
в новите рок звезди
на нашето времето.

За какво ли мечтаят смелите?
Може би да дочакат утрешният ден.

Последен дъх.
Сълзи върху сняг.

Съдържание

ПРЕДИСЛОВИЕ НА АВТОРА 4
ЧАСТ ПЪРВА 5
Смутен блус 6
Луната 9
Молитва 12
Свръхчувствителност 14
Холивудски садкор 16
*** 19
Красиво Следствие 23
18:18 24
Всичко тръгна от стая 155 25
В Нощта 26
Любовник 28
Сахара 31
Синьо 33
Призована изповед 34
ЧАСТ ВТОРА 40
Звезден Прах 41
Сянка 43
Научи ме 46
Черни Диаманти 49
Музеят на изгубените тела 52
Танцова Треска 55
Голям изход 57
Цигарен дим 59
Война 61

Стилиян Ангелов

ИНСОМНИЯ

Българска, първо издание

Редактор Габриела Цанева

ИЗДАТЕЛСТВО
gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com
e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108
Обем 66 стр.

Платформа за електронни книги

ИЗДАТЕЛСТВО
gabriell-e-lit

https://e-books.gabriell-e-lit.com/